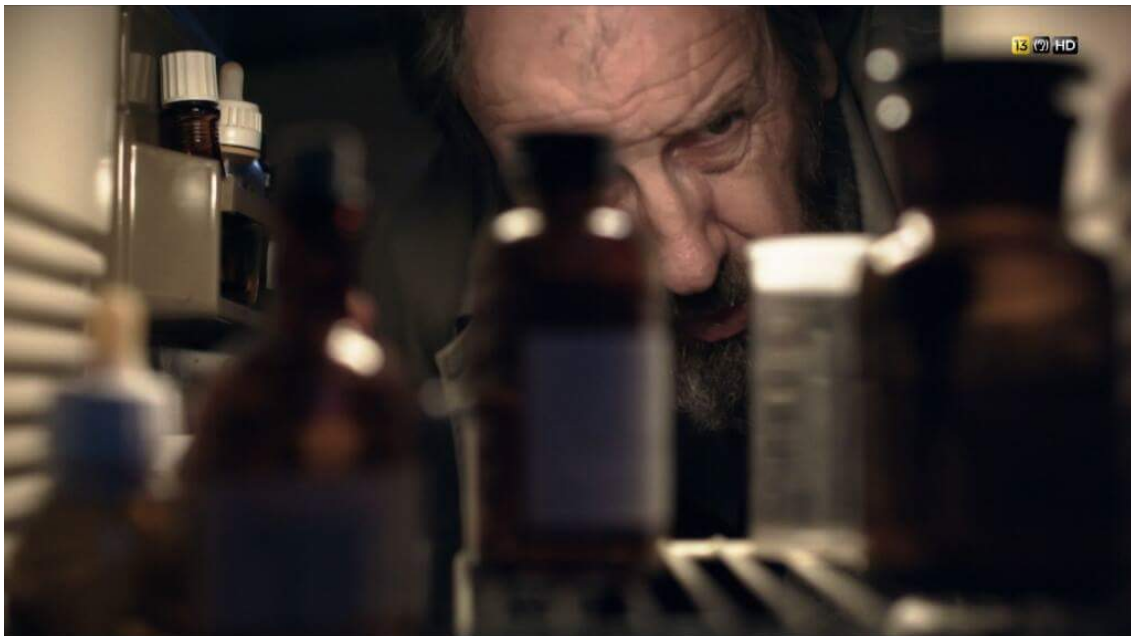

‘Nit i dia’: alguna cosa fa pudor de podrit a Catalunya

Publicat el 27 abril, 2017 per [Jordi Camps](#)

«Alguna cosa fa pudor de podrit a Dinamarca», va etzibar el sentinella Marcel al príncep **Hamlet**, a l'esplanada del palau d'Elsingor, per assenyalar les corruptel·les i misèries

de la política. Passen els anys, els segles i la humanitat no n'aprèn. I si no, només cal enflairar, no a milers de quilòmetres de distància sinó a la nostra societat, per recordar que la merda de la muntanya no és la que fa pudor.

Després de la mort del mataiaies, **Nit i dia** es va quedar òrfena de criminal i per arrencar una segona (i esperada) temporada els creadors ho han tingut clar: mirar la realitat que ens envolta i enfocar la trama a treure a la llum les ombres de la política, les misèries del món judicial i la farsa de l'econòmic. Clavagueres farcides de merda que donen molt de joc a una sèrie que juga les cartes del *thriller* policíac a què tan bé ens tenen acostumats els americans, així com els britànics i els escandinaus.

El pilot d'aquesta segona temporada, titulat **Crim i càstig**, ha estat irregular, però s'ha de dir que ha anat de menys a més fins a regalar-nos un final engrescador, que només deixa entreveure la poteta de la que promet ser una trama d'allò més complexa. Sabem que el ritme buscat no és el de posem'hi pel cas **24**, però els guionistes i realitzadors (Lluís Arcarazo, Jordi Galceran, Manuel Hueriga), que s'emmirallen en sèries com **Luther**, **The fall** o **The killing**,

segur que tindran en compte que malgrat que els agrada cuinar a foc lent han de passar coses, moltes coses.

Com a bona sèrie coral que és el tauler d'escacs tot just té col·locades unes quantes peces en situació. Només començar seguim, amb la càmera enganxada a la seva espatlla, el personatge del jutge Vallejo (extraordinari **Albert Pérez**) que, des del primer instant, intuïm que tindrà els dies comptats. Sap massa coses, coneix un munt d'implicats d'altres esferes i, a més, li toquen els collons (i no només les prostitutes, que també). Dels més mal cuats, destaca aquest tal Martí Miró, a qui dona vida **Ramon Fontserè** (també brillant, malgrat que pujoleja massa i ens recorda l'estimat **Ubú, president**), com a polític corrupte sospitós de ser el cervell d'una xarxa de tràfic d'influències que serveix per finançar il·legalment el partit. Com dèiem, tot fa pudor de sofre.

Per inquietant, però, ens quedem amb Benet Muntada, interpretat per **Josep Maria Pou** (excels, com sempre), un llibreter i gran jugador d'escacs, culte i refinat, que serà clau en les noves trames. L'assassinat que comet és d'un refinament que fins i tot Hannibal Lecter l'aplaudiria, però personalment encara em va fer posar més la pell de gallina quan admet a uns pares d'una alumna: «A mi m'agraden les criatures!» Santa innocència? No pas, que el pati està molt cardat i després de matar gent gran indefensa per què no han de patir els petits infants...? No ens avancem, però això és **Nit i dia** i ja han avisat que aniran forts.

Bé, i finalment, després que més d'un espectador al llarg del metratge es preguntés si s'havia equivocat de canal per la seva absència, apareix la Sara Grau, paper interpretat per **Clara Segura** i figura principal al voltant de la qual girarà l'argument. Només apareix al pla final i per dir «Comencem?». Genial.

Doncs som-hi, que la cosa promet!

